

Αργότερα, βλέπουμε το ματς Αγγλία - Σλοβακία και αναγνωρίζουμε σε ποια εθνικότητα ανήκουν οι άνθρωποι στο διπλανό τραπέζι από τις κραυγές τους. Η Μάρτα γλυκαίνει τη βραδιά της με τεράστιες ποσότητες παγωτού λεμόνι.

1.7. Πάμε στο Lonran, όπου μένουμε για τρίτη φορά στη βίλα Kubo. Ο κύριος Jakub μας υποδέχεται με τα συνηθισμένα αστεία: «Συγγνώμη για εσώρουχα, είμαι θυρωρός. Ελάτε για έλεγχο ντόπινγκ (= πίνουμε σφηνάκια). Δυστυχώς τελεφερίκ χαλασμένο, θα πρέπει να ανεβείτε με τα πόδια». Η Μάρτα αναστενάζει. Και δικαίως, όπως θα καταλάβει τα επόμενα 12 βράδια!

Μετά το δείπνο, πηγαίνουμε στο Sunrise Bar για να δούμε το ματς μεταξύ της Σλοβενίας και της Πορτογαλίας.

Μια γιγαντιαία καταιγίδα συνοδεύει την ήττα της Σλοβενίας. Θρηνούμε λίγο μαζί με τους ντόπιους, και αφού ο καιρός έχει ηρεμήσει, ανεβαίνουμε στο βουνό για τη βίλα Kubo. Έχει ακόμα ευχάριστη δροσιά σήμερα, αλλά αυτό θα αλλάξει σύντομα...

2.7. Επειδή σήμερα δεν είναι καιρός για μπάνιο, περπατάμε κατά μήκος του παραλιακού πεζοδρόμιου Lungo Mare και κάνουμε ένα διάλειμμα για καφέ στην παραλία της Ika. Βλέπουμε πολλά όμορφα πράγματα σε αυτή τη βόλτα, όπως αυτόν τον κύριο με την επιβλητική εμφάνιση με τις ροζ παντόφλες και έναν φωτογενή ερωδιό.

Το βράδυ, πηγαίνουμε στο εστιατόριο Delfino, όπου η Μάρτα παραγγέλνει fuži με μανιτάρια. Επειδή δεν μπορεί να προφέρει αυτή την ιστριακή σπεσιαλιτέ ζυμαρικών, ο σερβιτόρος εξασκείται υπομονετικά μαζί της. Στη συνέχεια, βλέπουμε τον αγώνα μεταξύ της Αυστρίας και της Τουρκίας στο Sunrise Bar. Είμαστε πολύ ευγνώμονες για την ηθική υποστήριξη των Κροατών («Austrijaaaaaaa»), αλλά λιγότερο για το αποτέλεσμα... Χάνουμε... Μετά από μια σύντομη περίοδο πένθους, συνεχίζουμε να διασκεδάζουμε. Και η ανάβαση στο διαμέρισμά μας είναι το αποκορύφωμα. Αυτή τη φορά δεν είναι η Μάρτα που υποφέρει και γκρινιάζει περισσότερο - μια ομάδα νεαρών ανδρών (!) που πέφτουν στο δρόμο μετά το απότομο κομμάτι, αναστενάζοντας, την ξεπερνούν πολύ. Τέτοιοι μαλθακοί!

3.7. Μετά από μια υπέροχη εκδρομή στο νησί Krk και στη Ριέκα, πηγαίνουμε στο εστιατόριο Knežgrad. Ενώ περιμένουμε το φαγητό μας, παρατηρούμε τους άλλους πελάτες και τους σερβιτόρους. Η Μάρτα έχει πολλή φαντασία, γιατί όταν ο σερβιτόρος φέρνει στους πελάτες στο διπλανό τραπέζι ένα όμορφο μπολ με επιδόρπιο, φωνάζει με τρόμο: «Τους φέρνει τώρα ταΐστρα;».

Στη συνέχεια μας μιλάει για μια συναρπαστική εμπειρία με δελφίνια στο Mali Losinj που συγκλόνισε την ίδια και την οικογένειά της πριν από χρόνια: «Στη μετάβαση δεν είδαμε δελφίνια και στο γυρισμό πάλι δεν είδαμε κανένα». Πραγματικά συγκλονιστικό... Μετά από ένα τέταρτο της ώρας, φτάνει ο ηλικιωμένος, λίγο μπερδεμένος σερβιτόρος μας και βγάζει λογοδιάρροια στα κροατικά. Περίεργο, νωρίτερα ήθελε να μας μιλήσει μόνο γερμανικά... Τελικά, μας λέει μετανιωμένος ότι δυστυχώς έχασε το σημείωμα με την παραγγελία μας. Θα μπορούσαμε ίσως να του ξαναπούμε τις επιθυμίες μας; Για το δικό μας συμφέρον, ικανοποιούμε το αίτημά του και δεν το μετανιώνουμε.

4.7 Σήμερα είναι η μεγάλη μέρα! Μια φορά την εβδομάδα, η Ljerka σερβίρει λουκάνικα για πρωινό, κάτι που ευχαριστεί πάνω απ' όλα -ή στην πραγματικότητα μόνο- τον σκύλο της γειτονιάς. Παίρνει ένα από τη Ljerka και το απομακρύνει αμέσως. Μισή ώρα αργότερα επιστρέφει και ο Jakub τον ρωτά με στοργή αν δεν έμεινε ικανοποιημένος από το πρωινό του. Η απάντησή του μου διαφεύγει, αλλά παίρνει άλλο ένα λουκάνικο από τη Ljerka. Μετά μας αφήνει για το υπόλοιπο της ημέρας.

Κάνουμε μια εκδρομή στη Hum, στο Roč και στο βουνό Učka. Η Hum είναι η πιο μικρή πόλη στον κόσμο, γι' αυτό γρήγορα γίνεται γεμάτη, όταν εισβάλλει μια

ολόκληρη σχολική τάξη... Αλλά και η ιστορία της γλαγολιτικής οδού από το Roč μέχρι τη Hum αξίζει πραγματικά να μάθει κανείς, εδώ είναι οι σχετικές πληροφορίες.

Η Γλαγολιτική Λεωφόρος είναι το σημαντικότερο μνημείο της Γλαγολιτικής γραφής, μιας αρχαίας σλαβικής γραφής, και εκτείνεται κατά μήκος του δρόμου από το Roč προς τη Hum. Η λεωφόρος κατασκευάστηκε μεταξύ 1977 και 1985 και θυμίζει τα κέντρα της μεσαιωνικής γκλαγκολιτικής γραμματείας στην Ίστρια- επισημαίνει επίσης τη σλαβική προέλευση και την τοπική γραφή και τη συνέχειά της από τον 9ο αιώνα έως σήμερα. Στη λεωφόρο υπάρχουν 11 μεμονωμένα γλυπτά. Το πρώτο στη σειρά, στο Roč, είναι η στήλη της λαϊκής τσακαβιανής συνέλευσης με τη μορφή του γλαγολιτικού γράμματος «S», το οποίο συμβολίζει την πρώτη σλαβική γραφή και τις απαρχές της σλαβικής γραφής. Ακολουθούν αριστερά και δεξιά τα υπόλοιπα δέκα γλυπτά μέχρι την πύλη της πόλης Hum: Το τραπέζι του Κυρίλλου και του Μεθόδιου, η έδρα του Κλήμεντ της Οχρίδας, το Γλαγολιτικό Λατινικό Λατινικό, το φαράγγι του Κροάτη Λούζινταρ, η οπτική γωνία του Γρηγορίου του Νιν, η άνοδος του Κώδικα της Ίστριας, το τείχος των Κροατών Προτεσταντών και Αιρετικών, ο τόπος ανάπαυσης του Žakan Juri, το μνημείο της Αντίστασης και της Ελευθερίας και τέλος η πύλη της πόλης Hum.

ከፀንዖ ጊዜ ጀምሮ
ክፍለ ዓመታት
ይኖሩ ለደብዳቤ

የገቢ ስጦታ ለግብርና
ሃይማኖት ለግብርና
ህዝብ ለግብርና

Ανεβαίνουμε το βουνό Učka, όπου κάνει μόνο 18 βαθμούς. Το αντέχουμε, γιατί η θέα του κόλπου Kvarner και της Ριέκα είναι εκπληκτική. Οι φωτογραφίες που τραβήξαμε δεν πλησιάζουν την πραγματικότητα, οπότε πάτε και δείτε μόνοι σας.

5.7 Ξεκινάμε να βρούμε ένα μέρος για να κολυμπήσουμε, αλλά όλα είναι γεμάτα. Τελικά βρίσκουμε ένα ελεύθερο σημείο στην παραλία Ika και η Μάρτα κάθεται σε ένα παγκάκι του πάρκου, επειδή άφησε την ομπρέλα της στη Βιέννη. Εκεί η ομπρέλα είναι πολύ χρήσιμη...

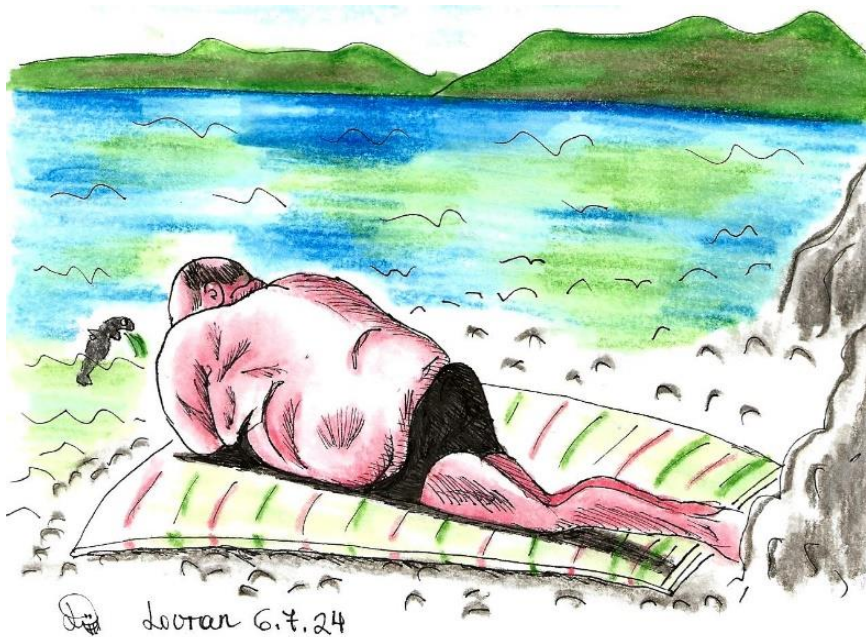
Σήμερα, η Γερμανία παίζει εναντίον της Ισπανίας και καθώς έχουμε κλείσει κατά λάθος τραπέζι στο εστιατόριο Κνέζγκραντ όπου δεν έχει τηλεόραση, μπορούμε να παρακολουθήσουμε μόνο το πρώτο ημίχρονο. Η Μάρτα φιλοσοφεί: «Παίζουν σκληρά. Κανονικά μόνο στην Αγγλία κάνουν έτσι rang rang». - «Τι είναι αυτά που λες, γκρρρ;» Ο δημοσιογράφος φωνάζει: «Laporte». Μάρτα: «Τι τουαλέτα;» - «Αργκ!» Ο δημοσιογράφος: «Ο επόμενος Ισπανός μπαίνει στην περιοχή του πέναλτι κάθε δευτερόλεπτο». Η Μάρτα δεν ξέρει τι εννοεί. Ούτε κι εμείς.

Τρώμε υπέροχα στο Knezgrad και παρακολουθούμε την ήττα των Γερμανών από τα κινητά μας. Ο σερβιτόρος ψιθυρίζει συνωμοτικά ότι θα μας φέρει ένα σφηνάκι κερασμένο από το μαγαζί. Ο καπετάν Γιώργος είναι λιγάκι σιωπηλός...

Στο Sunrise Bar παρακολουθούμε τη νίκη των Γάλλων εναντίον της Πορτογαλίας. Δεν είναι καλή ποδοσφαιρική μέρα σήμερα, τουλάχιστον για τους Πορτογάλους και τους Γερμανούς...

6.7. Ψάχνουμε μάταια να βρούμε ένα μέρος για μπάνιο, όλα είναι γεμάτα και τελικά καταλήγουμε στην παραλία για σκύλους, όπου η Μάρτα είναι εντελώς ενθουσιασμένη από τα χαριτωμένα σκυλιά. Η παραλία είναι απίστευτα βρώμικη, τα γλυκύτατα σκυλάκια πρέπει να σημαδέψουν την περιοχή τους, εννοείται, και μέσα στο νερό

συναντώ πρώτα μια σακούλα για κόππο σκύλων και λίγο αργότερα το περιεχόμενό της. Δεν θέλω να κολυμπήσω άλλο και φεύγουμε από αυτή την «ειδυλλιακή» παραλία, όπου τουλάχιστον εμείς και τα πράγματά μας δεν έχουμε σημαδευτεί.

Το βράδυ, πηγαίνουμε στο εστιατόριο Delfino, όπου βρίσκουμε μόνο ένα μικρούτσικο τραπεζάκι, γιατί έχει πολύ κόσμο απόψε. Ο ιδιοκτήτης μοιράζει μαξιλάρια στις κυρίες και χαίρεται όταν πρέπει να κουνήσουν τα πισινά τους ενώ βάζει τα μαξιλάρια στις καρέκλες τους. Στο Sunrise Bar βλέπουμε το ματς Ολλανδία - Τουρκία, αν και στην πραγματικότητα δεν το βλέπουμε, γιατί το εμποδίζει μια παχουλή κυρία.

7.7. Ο Jakub μας συμβουλεύει να πάμε στα βουνά, στους ταμιευτήρες του Fužine, γιατί οι παραλίες είναι πολύ γεμάτες σήμερα και η περιοχή εκεί πάνω είναι ένας παράδεισος.

Ετοιμάζουμε λοιπόν τα μαγιό μας και ξεκινάμε. Μετά από μια μακρά οδύσσεια, φτάνουμε στο Fužine, βρίσκουμε το τοπίο πανέμορφο και ανυπομονούμε να

βουτήξουμε στη λίμνη Lerepica, από την οποία όμως λείπει ένα βασικό στοιχείο, δηλαδή η παραλία.

Την γυρίζουμε σχεδόν ολοκληρωτικά, καμία παραλία. Όταν βλέπουμε και κάποια δέντρα με νερό μέχρι την κόμη τους, καταλαβαίνουμε ότι πρόκειται για πλημμυρίδα, αφού τις τελευταίες εβδομάδες έχει βρέξει αρκετά. Πάμε άλλη μια βόλτα και φεύγουμε. Επισκεπτόμαστε το απελπιστικά γεμάτο κόσμο χωριό Crkvenica και επιστρέφουμε στο ρομαντικό μας Lonran.

Το βράδυ στο Knezgrad, ο σερβιτόρος κόβει την τσιπούρα μου με ιλιγγιώδη ταχύτητα και ονομάζει το κρασί μας ντίτζελ, αποδεικνύοντας ότι έχει χιούμορ.

Στο Sunrise Bar, οι σερβιτόρες μας φέρνουν αυτόματα δύο μικρές και μία μεγάλη μπύρα και μας τις κερνούν. Μας ξέρουν ήδη τόσο καλά, ουπς, νομίζω ότι έχουμε πάει πολύ συχνά εκεί...

8.7 Η Ljerka μας ετοιμάζει ομελέτα με σπαράγγια για πρωινό! Υπέροχα, κάθε μέρα υπάρχει μια διαφορετική έκπληξη: πρόβειο τυρί της Ιστρίας με ελαιόλαδο, κέικ βατόμουρου, φρούτα... Εκτός από τα λουκάνικα, μας αρέσουν όλα!

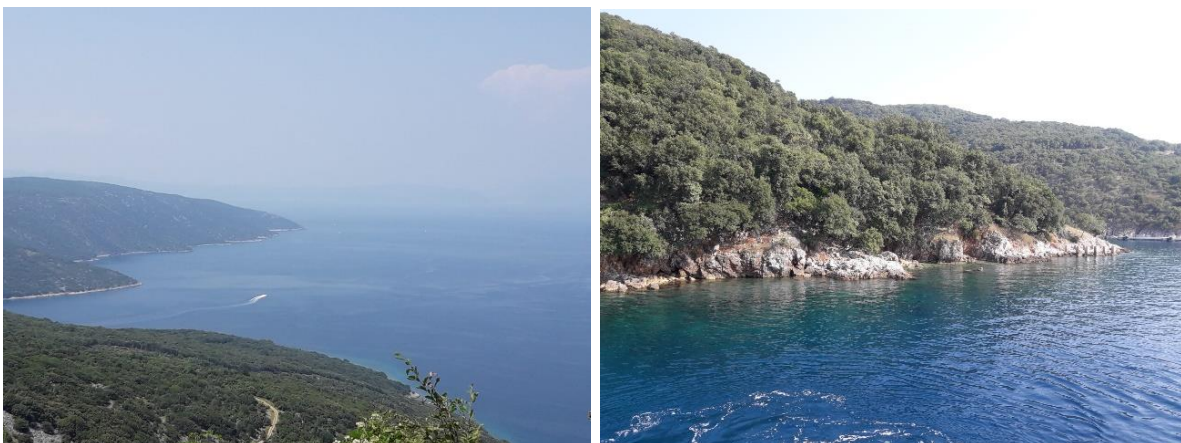
Σήμερα κάνουμε μπάνιο στην παραλία της Medveja, όπου βρίσκουμε ένα δροσερό σημείο κάτω από μια ελιά - τι άλλο θέλουμε!

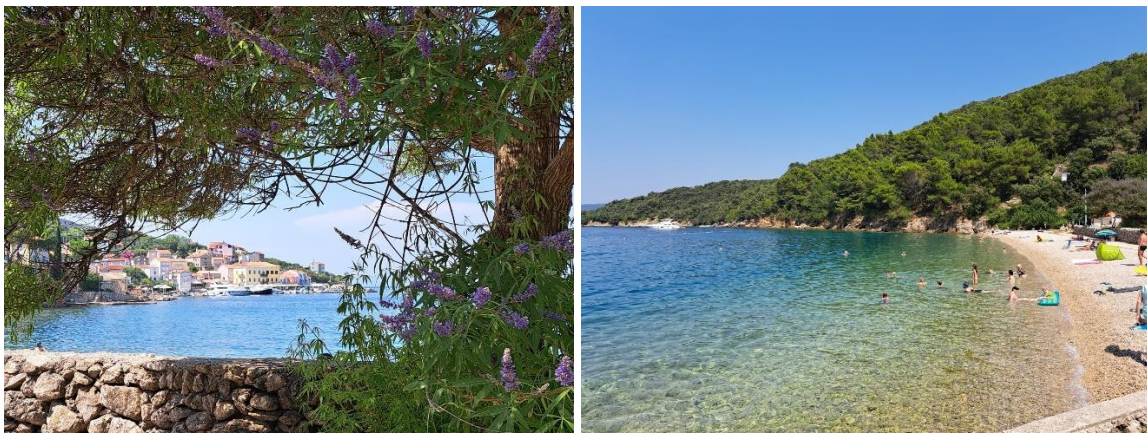
Το βράδυ, παίρνουμε τη Reingard από την Opratija και την πηγαίνουμε στον έλεγχο ντόπινγκ, δηλαδή στον Jakub για ένα ποτό καλωσορίσματος. Εκείνος λέει τα συνηθισμένα καλαμπούρια του και στη συνέχεια πηγαίνουμε στο εστιατόριο Kvarner.

Ο σερβιτόρος μας λέει ότι το Djunec δεν είναι κροατική λέξη και ότι θα ψάξει στο google από πού προέρχεται. Αποφασίζω να το κάνω μόνη μου και ανακαλύπτω ότι προέρχεται από το τουρκικό σιφάδο Gynec. Θα του το πω αύριο...

9.7. Σήμερα παίρνουμε το φέρι για το νησί Cres, όπου επισκεπτόμαστε την πόλη Cres και πάμε για μπάνιο στην ειδυλλιακή παραλία του χωριού Valun.

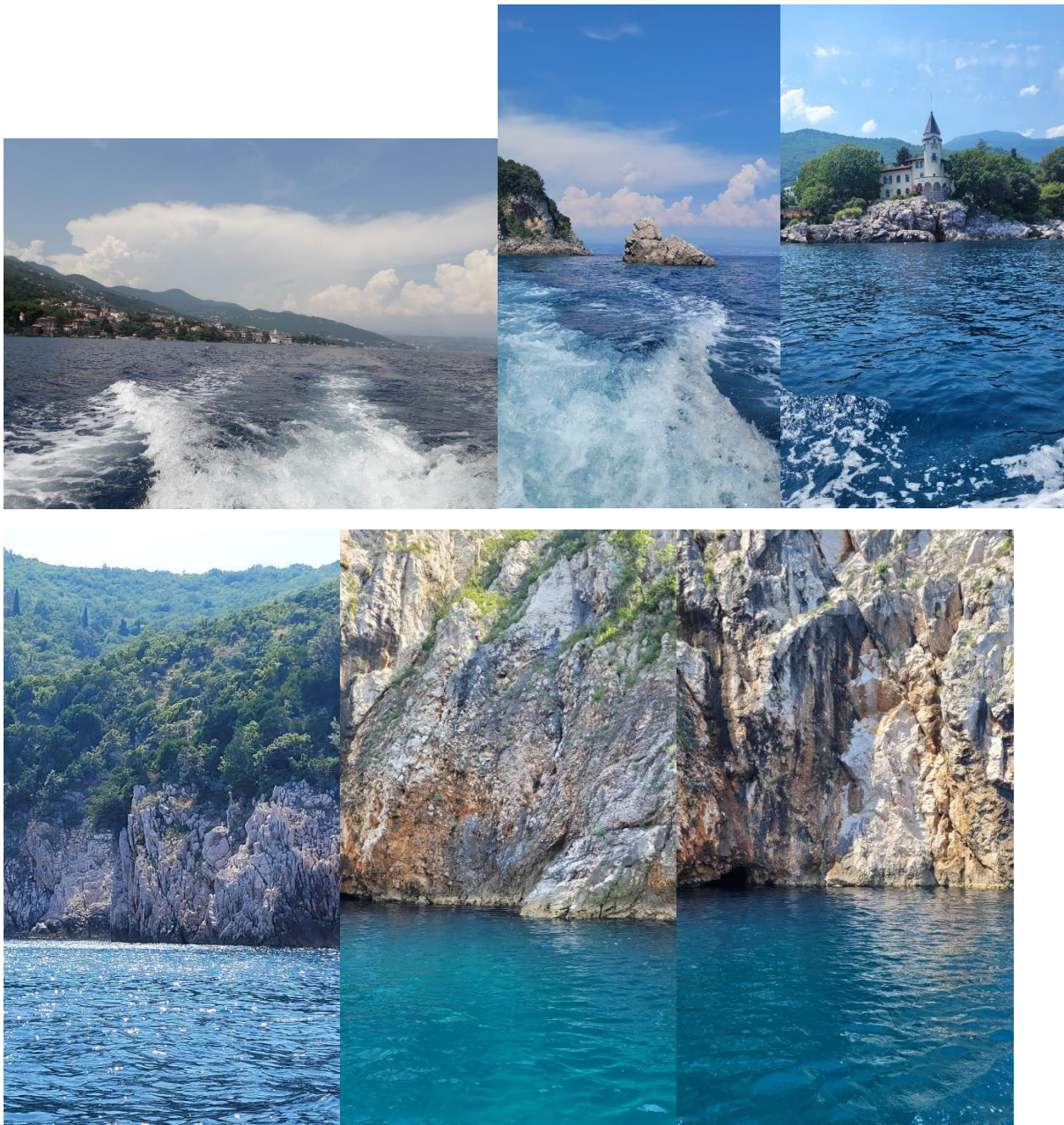

Το βράδυ πηγαίνουμε στο Kvarner για να παρακολουθήσουμε το ματς μεταξύ της Ισπανίας και της Γαλλίας. Η Reingard με το κόκκινο μπλουζάκι της υποστηρίζει τους Ισπανούς και είναι πολύ ευτυχισμένη όταν οι Γάλλοι βάζουν αυτογκόλ και έτσι βοηθούν την Ισπανία να νικήσει 2:0.

Στη συνέχεια τσατάρει με όλο τον κόσμο και εγώ μπορώ επιτέλους να μιλήσω στον σερβιτόρο για το djunec. Προέρχεται από το τουρκικό Güneç, τον ενημερώνω. Φυσικά, συμφωνεί, ο Τούρκος ήρωας Μέγας Αλέξανδρος έφερε το djunec στη Σερβία και από εκεί ήρθε στην Κροατία. Μας μαγεύουν τόσες ιστορικές γνώσεις, τις οποίες καλύτερα δεν αμφισβητούμε πριν φέρει το φαγητό μας!

10.7. Κάνουμε μια εκδρομή με βάρκα στους κόκκινους βράχους του Brseč. Τα βράχια, τα βαθιά, κρυστάλλινα νερά, η σπηλιά στην οποία λουζόμαστε στο πirkουάζ φως, μου τελειώνουν τα επίθετα, όχι, βρίσκω ακόμα ένα, είναι υπερφυσικό! Μια κυρία από τη Γερμανία δεν τολμά να μπει στη σπηλιά, αλλά ο σύζυγός της και εγώ την καθησυχάζουμε: υπάρχουν μόνο θαλάσσια τέρατα, καρχαρίες και τεράστια χταπόδια. Και πάλι δεν θέλει να το κάνει, χμμ. Μετά το υπέροχο μπάνιο, ο καπετάνιος Manuel μας κάνει να περάσουμε από μια άλλη βάρκα στην προβλήτα της Mošenička Draga, όπου πηγαίνουμε σε ένα μπαρ και παίρνουμε τον χειρότερο καφέ με παγωτό της ζωής μας: απλά κρύος καφές με πολύ γάλα. Αηδίες! Αλλά υπάρχουν πολλοί παράξενοι τύποι για να θαυμάσουμε, πράγμα που μας αποζημιώνει για τον άσχημο καφέ. Κατά την επιστροφή στο Lončan, ενθουσιαζόμαστε από το παιχνίδι των σύννεφων και του ηλιακού φωτός πάνω από το βουνό Učka και χαιρόμαστε από τον στοργικό συνεπιβάτη που μας βάζει κρασί με τις λέξεις «KANENAS DEN ΦΕΥΓΕΙ ΝΗΦΑΛΙΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΑΡΚΑ». Εκπληρώνουμε ευσυνείδητα αυτή την απολύτως σαφή εντολή.

11.7. Μετά από μια μέρα μπάνιου στην παραλία του Lonran, πάμε στο Delfino για δείπνο. Προς μεγάλη μας χαρά, ο σερβιτόρος αναγνωρίζει τη Μάρτα και φωνάζει με ενθουσιασμό: «Fuži!».

Μετά από μια στάση στο Sunrise Bar, ανεβαίνουμε στο βουνό μας και ανταμείβεται ο κόπος μας με ένα ωραίο πυροτέχνημα.

12.7. Η τελευταία μέρα, ωχ... Ενώ κολυμπάμε, παρατηρούμε τις όμορφες βίλες με τη δική τους πρόσβαση στη θάλασσα και σχεδόν πνιγόμαστε από τη ζήλεια. Αφού

φτιάξουμε τις βαλίτσες μας, ο κύριος Jakub και η κυρία Ljerka μας δίνουν ένα αποχαιρετιστήριο σφηνάκι και στη συνέχεια τρώμε στο Knezgrad.

Φυσικά δεν χάνουμε το Sunrise Bar, όπου σήμερα παίζει ένας Κροάτης ποπ τραγουδιστής. Αυτό διευκολύνει τον αποχαιρετισμό μας.

13.7 Ο κ. Jakub μας δίνει ένα μπουκάλι κρασί ως αποχαιρετιστήριο δώρο. «Για το ταξίδι», λέει.

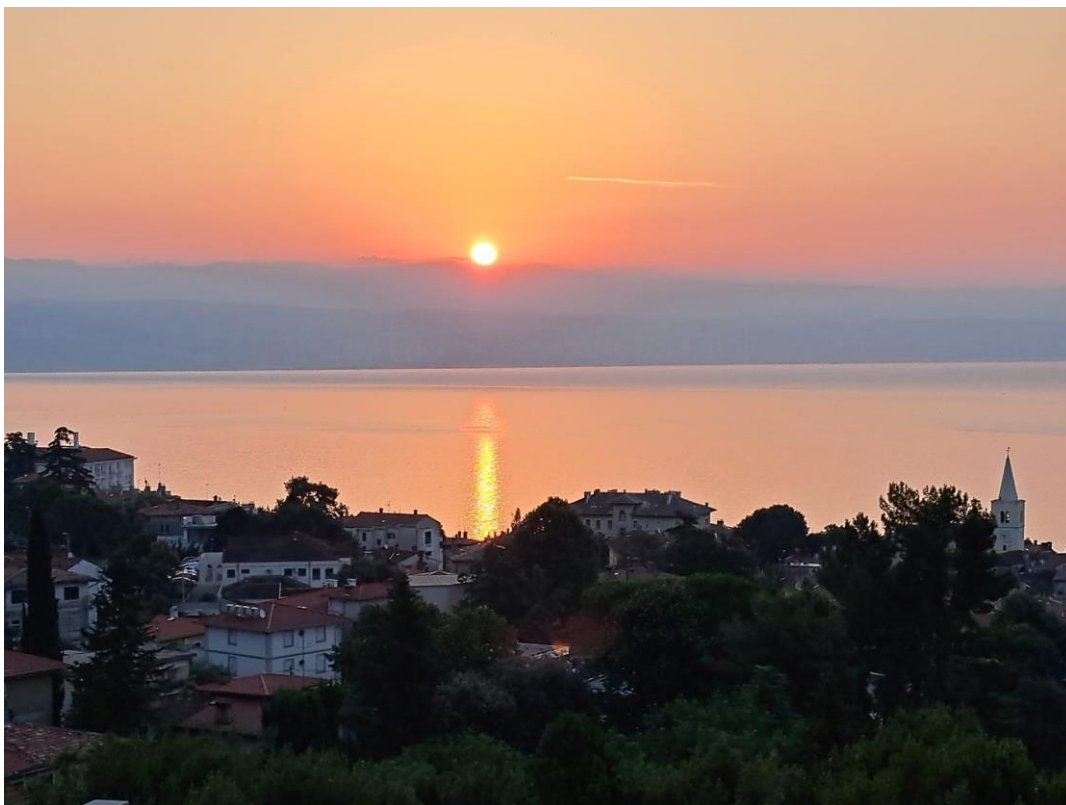
Κλαίμε λίγο και ξεκινάμε. Στο δρόμο παρατηρούμε αστείες πινακίδες όπως «Frizerski Salon» ή «Fizioterarija» και η Μάρτα προτιμά να μην προφέρει το όνομα του ποταμού Mrzlek γιατί αλλιώς η μασέλα της θα μπορούσε να γίνει βλήμα.

Το Lovran την ημέρα,

τη νύχτα...

... και την ώρα της ανατολής του ηλίου. (Η Reingard τράβηξε τη φωτογραφία, γιατί εμείς συνήθως κοιμόμαστε τέτοιες στιγμές 😊).